

לחבריו "שבועה שאני יודע לך עדות", ואשתכח דלא ידע ליה, דפטור משבועת ביטוי, הואיל וליתיה לשבועת הביטוי ב"לאו והן", שאם נשבע "איני יודע לך עדות", אין זו שבועת ביטוי אלא שבועת העדות.

והרי לפי מה שאמרנו לפי אביי, גם בנשבע שאיני יודע לך עדות יתכן לפעמים שתהא עליה תורת שבועת ביטוי, כגון בפסולין ושלא בבית דין, (127) ואם כן, בנשבע שאני יודע לך עדות, היה לו להתחייב משום שבועת ביטוי, שהרי ישנה ב"לאו והן"?

ומתצינן: הדר ביה אביי מהחיא, וסובר שאכן הנשבע לחבריו שהוא יודע לו עדות, חייב משום שבועת ביטוי משום שכאמור, ישנה לשבועה זו ב"לאו והן".

ואיבעית אימא: לא חזר בו אביי, לפי שמעולם לא אמר את שתי המימרות הללו אלא חדא מינייהו, רב פפא אמרה! (128)

א-כ

חדש, אין לך בו אלא חידושו בלבד! (125) ואינך מחייבו אלא רק בדבר האמור בו. ולכן, אין חייבים בשבועת העדות אלא קרבן שבועת העדות בלבד, ולא קרבן שבועת ביטוי. (126)

ומקשינן: מכלל דברי רבא אתה למד, דאביי, המצריך לימוד מיוחד של "לאחת" למעט שבועת העדות מתרתי, סבר שאין כאן דבר שיצא לידון בדבר החדש שאין לך בו אלא חידושו, אלא, בכל שבועת העדות, איתה לשבועה בעולם. יש עליה גם שם של שבועת ביטוי. ורק בגלל המיעוט של "לאחת" הוא פטור משני קרבנות.

ויש בזה נפקא מינה, שאם הנשבע היה פסול לעדות, או שהכפירה היתה מחוץ לבית דין, שאז הוא פטור משום שבועת העדות, שלפחות יהא חייב קרבן משום שבועת ביטוי.

ותקשי, והאמר אביי: מודה רב באומר

דאביי סבר איתה לשבועה בעולם" משמע שלפי רבא ליתיה לשבועת ביטוי בעולם], וגם רש"י סובר כן אלא שנקט את האמת שלפי רבא אין צריך פסוק מיוחד למעט שאין חייבים שתי קרבנות בשבועת העדות.

127. רש"י. והרמב"ן במלחמות מוסיף שאפילו בשבועת העדות ממש כגון בכשרין ובבית דין יש בה שתי שבועות, שבועת ביטוי ושבועת העדות, אלא שאינו חייב אלא קרבן אחד על שתיהן.

128. שרב פפא מלך [נעשה ראש ישיבה] אחרי אביי ורבא, ולכן לא ידעו התלמידים אם רב פפא אמר זאת מעצמו או מרבו אביי. תוס' ד"ה חדא.

125. וזו היא אחת משלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם "כל דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש אי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפירוש", וכאן לא החזירו הכתוב לכללו, ממילא אין לך בו אלא חידושו. רמב"ן.

126. כך מפרש רש"י. וכתב מהרש"א שאפשר לפרש שרבא בא לתרץ גם את הקושיא דלעיל על רב, למאי אפקיה רחמנא לשבועת העדות מכלל שבועת ביטוי, שלכן כתבה התורה פרשת שבועת העדות לומר שאין לך בו אלא חידושו, שרק בכשרין להעיד ובבית דין חייבים, ובפסולין ושלא בבית דין פטורין לגמרי אפילו משבועת ביטוי [וכפי שמשמע מקושיית הגמרא "מכלל

שנינו במשנה: רבי ישמעאל אומר: אינו חייב אלא על העתיד לבא.

תנו רבנן: "להרע או להיטיב".

אין לי ללמוד מכאן אלא כשנשבע על דברים שיש בהן הרעה והטבה לאדם, כגון אוכל ושלא אוכל.

דברים שאין בהם הרעה והטבה לאדם, כגון שנשבע שאזרוק צרור לים או שלא אזרוק, מניין שהוא חייב?

תלמוד לומר בתחילת הפסוק [ויקרא ה יד] "או נפש כי תשבע לבטא בשפתיים". ומשמע בכל ענין שנשבע, אפילו דברים שאין בהן הרעה והטבה.

אין לי שהוא חייב משום שבועת ביטוי אלא אם נשבע להבא כמו שנאמר "להרע או להיטיב", נשבע לשעבר, מניין שהוא חייב?

תלמוד לומר בסוף הפסוק "לכל אשר יבטא האדם בשבועה", לרבות אפילו לשעבר, דברי רבי עקיבא.

רבי ישמעאל אומר: "להרע או להיטיב", מלמד הכתוב שאין חייבים אלא אם נשבע להבא!

אמר לו רבי עקיבא: אם כן, שצריך להיות דוקא כמו שכתוב, אין לי שיהא חייב אלא על דברים שיש בהן הטבה והרעה.

דברים שאין בהן הרעה והטבה, מניין שהוא חייב עליהם?

אמר לו רבי ישמעאל: מריבוי הכתוב שנאמר "לכל אשר יבטא האדם בשבועה".

אמר לו רבי עקיבא: אם ריבה הכתוב לכך שהוא חייב אפילו על דברים שאין בהן הרעה והטבה, ריבה הכתוב גם לכך שהוא חייב בין להבא ובין לשעבר!

והוינן בה: שפיר קאמר ליה רבי עקיבא לרבי ישמעאל, ומה הטעם של רבי ישמעאל שהוא חולק?

ומתרצינן: אמר רבי יוחנן: רבי ישמעאל, ששימש את רבי נחוניא בן הקנה, שהיה דורש את כל התורה כולה, בכל מקום שהתורה כותבת בסתם ואחר כך מפרשת, היה דורש במדת כלל ופרט — איהו נמי דורש במדת כלל ופרט.

ואילו רבי עקיבא, ששימש את נחום איש גמזו, שהיה דורש את כל התורה כולה במידת ריבה ומיעט — איהו נמי דורש במידת ריבה ומיעט.

וההבדל ביניהם הוא, שהדורש בכלל ופרט סובר, שהפרט הבא לאחר הכלל בא תמיד לפרש ולהגדיר את הכלל, שהכוונה היא רק למה שנאמר בפרט ולא יותר, ואפילו לא דבר הדומה לפרט. ולכן כאשר יש בתורה כלל ופרט וכלל, שהכלל האחרון בא להוסיף על הפרט, דיינו שנוסיף עליו ונרבה גם דברים הדומים לפרט ולא יותר.

ואילו הדורש בריבה ומיעט, סובר שהפרט אינו בא לעקור לגמרי את הכלל אלא רק למעט קצת ממנו, שהוא אינו כולל כל דבר אלא רק דבר הדומה לפרט. ולכן, כאשר יש כלל נוסף לאחר הפרט, בהכרח שהוא בא לרבות הכל. והפרט אינו בא אלא למעט דבר אחד בלבד, שאינו דומה כלל לפרט, וראוי להוציאו מן הכלל.

שהוא שבועה להבא, אף כל השבועות שחייבים עליהם משום שבועת ביטוי הן רק שבועות הדומות לפרט, דהיינו להבא בלבד!

ולרבי ישמעאל, אהני ליה כללא בתרא, לאתויי אפילו דברים שאין בהן הרעה והטבה ובלבד שהם דומים לפרט, שיהיו להבא.

ומאידך, אהני ליה פרטא, למעוטי אפילו דברים שיש בהן הרעה והטבה כאשר אינם דומים לפרט, בכך שהם לשעבר.

והוינן בה: איפוך אנא, ונאמר שהכלל בא לרבות אפילו לשעבר, והפרט בא למעט דברים שאין בהן הרעה והטבה?

ומתרצינן: אמר רבי יצחק: לפי שאי אפשר לרבות אלא שבועות שהן דומיא ד"להרע או להיטיב", דהיינו רק מי שאיסורו משום "בל יחל דברו", שהוא נשבע לעתיד ויכול עדיין לקיים את שבועתו, והוא מוזהר שלא יחל את דברו. יצאתה זו, שבועה לשעבר, שאין איסורו משום "בל יחל דברו", שהרי דברו כבר מחולל מעתה, אלא משום "בל תשקר" [לא תשבעו בשמי לשקר], שבשעה שתשבעו, לא תצא השבועה לשקר.

ועוד מתרצינן: רב יצחק בר אבין אמר: אמר קרא "או נפש כי תשבע לבטא בשפתים".

ומכאן דורש רבי ישמעאל, שרק מי שהשבועה קודמת לביטוי, שהשבועה היא לפני המעשה אודותיו הוא מתבטא ונשבע לעשותו או לא לעשותו, ולא שהביטוי

ומבארין: מאי רבי עקיבא דדריש הכא ריבוי ומיעוטי? דתניא: "או נפש כי תשבע" — ריבה הכתוב כל שבועה.

"להרע או להיטיב" — מיעט שרק דברים שיש בהן הרעה והטבה.

"לכל אשר יבטא האדם" — חזר וריבה הכל.

והרי במידת ריבה ומיעט וריבה, אנו דורשים שהכתוב ריבה הכל מלבד דבר אחד שנתמעט. ולכן גם כאן בשבועה מאי ריבה הכתוב — ריבה כל מילי! ששבועת ביטוי נהגת אפילו בדבר שאין בהן הרעה והטבה, ובין להבא ובין לשעבר, ומאי מיעט — מיעט רק את הנשבע על דבר מצוה לבטלה, שהוא דבר שאי אפשר [וכן מיעט הנשבע שבועת שוא, כגון לשנות את הידוע לכל אדם שגם הוא דבר שאי אפשר שיהא].⁽¹²⁹⁾

וסובר רבי עקיבא כמו התנא של הברייתא הזאת.

ואילו רבי ישמעאל דריש כלל ופרט —

"או נפש כי תשבע לבטא בשפתים" — כלל.

"להרע או להיטיב" — פרט.

"לכל אשר יבטא האדם" — חזר וכלל.

והרי במדת כלל ופרט וכלל — אי אתה דן אלא כעין הפרט. ולכן גם כאן אנו דורשים: מה הפרט "להרע או להיטיב", מפורש

129. וגם ממעט דבר שאינו בלאו והן, ולפי שמואל גם דבר שאינו בלהבא. ואף שאפשר

קודמת ל**שבועה**, יצא זה הנשבע לשעבר "אכלתי ולא אכלתי", שהמעשה אודותיו הוא נשבע קודם ל**שבועה**. (130)

תנו רבנן: נאמר בפרשת שבועת ביטוי "לכל אשר יבטא האדם בשבועה ונעלם ממנו". ודרשינן "האדם בשבועה", משמע שיהא "אדם" בשעת שבועה, שדעתו מיושבת עליו ואינו טועה בשבועתו, **פרט לאנוס**, כגון שנשבע לשעבר שאכלתי, והוא טועה וחושב שנשבע באמת, שהוא אכן אכל. [ולקמן תשאל הגמרא, אם כן, כיצד יתכן שבועת ביטוי לשעבר שתהא בשוגג].

"ונעלם" — **פרט למזיד**, שאינו מביא קרבן.

"ממנו" — שנתעלמה ממנו שבועה, שבשעה שעבר על שבועתו [שנשבע להבא] שכח שנשבע.

יכול שיהא חייב גם באופן שנתעלמה ממנו **הפיך**, שזוכר את השבועה אך טועה בחפיך שנשבע עליו [ולקמן תבאר הגמרא באיזה אופן מדובר]?

תלמוד לומר "בשבועה — ונעלם", ללמד

שעל העלם שבועה בלבד הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפיך.

אמר מר: "האדם בשבועה" — **פרט לאנוס**.

ומבארינן: **היכי דמי** שיהא אנוס על השבועה? **כדרב כהנא ורב אסי**. כי הוה קיימי מקמי דרב כאשר עמדו משיעורו של רב, והיו נחלקים בדבריו, מר אמר: **שבועתא** [אני נשבע] **דהכי אמר רב! ומר אמר: שבועתא, דהכי אמר רב!**

כי אתו לקמיה דרב, וכאשר באו לפני רב, אמר כחד מינייהו. הצדיק את אחד מהם שהוא אמר כמותו.

אמר ליה אידך לרב: **ואנא, בשיקרא אישתבעי**, ועברתי על שבועת שקר!?

אמר ליה רב: **לבך אנפך!** שסבור היית שהנך נשבע על האמת, ולכן אתה פטור משבועת שקר, שאין זה בכלל "האדם בשבועה". (131)

[המשך אמר מר]: "ונעלם ממנו" — שנתעלם ממנו שבועה, יכול שנתעלם ממנו

לדעת רבי ישמעאל, אך לפי רבי עקיבא יתכן שחייב גם אם אמר לשון "שבועה" בסוף, ולכן אם ימצא באיזה מקום בגמרא שנאמר לשון כזה בשבועה, היינו לפי רבי עקיבא.

כתבו תוס' שמהלימוד הזה לבד לא היינו יודעים למעט לשעבר, אלא הוא בא לגלות על "להרע או להיטיב" שימעט לשעבר ולא דברים שאין בהן הרעה והטובה, [שהרי מפורש בדברי רבי ישמעאל שהוא ממעט לשעבר מ"להרע או להיטיב"]. תוס' ד"ה ולא.

131. כתבו תוס' שרב לא התכוין רק לומר לו

למעט רק דבר אחד, צריך לומר שכל אלו הם באותה דרגה, ולכן אפשר למעט את כולם כאילו הם דבר אחד. תוס' ד"ה מיעט.

130. כתב הרש"ש: לכאורה דברי הגמרא אינם מובנים. ולולי דמסתפינא הייתי מפרש שהלשון "שבועה" צריך להיות קודם השבועה, שיאמר "שבועה שאוכל" ולא שיאמר "אוכל בשבועה", ולכן כל שכן הוא שבשבועה שלעבר שכל המעשה קדמה לשבועה ודאי לא חייב משום שבועת ביטוי, ומה שנאמר "לכל אשר יבטא האדם בשבועה" היינו בשבועה שקדמה. וכל זה

הפצא אינשי ליה, שכח על מה נשבע! ?
והרי לא יתכן לומר כן.

כיון דהפצא אינשי ליה, שוב היינו העלם שבועה.

הרי סוף סוף, הוא אינו זוכר את מהות השבועה, אם נשבע על חטין או על שעורין! ?

אלא, אמר רבי אלעזר: דא ודא אחת היא! לא יתכן שיהא העלם חפץ בלא העלם שבועה, וברייאתא זו משובשת היא. (132)

מתקיף לה רב יוסף: אלמא [מדוע הנך אומר] שהפין בלא שבועה לא משכחת לה! ?

והא משכחת לה, כגון דאמר "שבועה שלא אוכל פת חטין" והוא זוכר את השבועה והושיט ידו לסל על מנת ליטול ממנו פת שעורין, ועלתה בידו פת של חטין, וכסבור

הפין, תלמוד לומר "בשבועה — ונעלם ממנו", על העלם שבועה הוא חייב ואינו חייב על העלם חפין!

מחכו עליה במערבא בני ארץ ישראל תמהו על דברי הברייתא הללו: בשלמא העלם שבועה, משכחת לה בלא העלם חפין, כגון דאמר "שבועה שלא אוכל פת חטין", וכסבור לאחר מכן, בשעה שעבר על שבועתו ואכל פת חטין, כי "שאוכל" קאמר, שהוא נשבע להיפך, שיאכל את הפת. ונמצא, דשבועתיה אינשי, הפצא דכיר. שאת מהות שבועתו שכח, אך את החפץ שעליו נשבע, זכר.

אלא, העלם חפין בלא העלם שבועה, היכי דמי? הרי לא יתכן מצב שכזה אלא כגון דאמר "שבועה שלא אוכל פת חטין", וכסבור לאחר מכן בשעה שעבר על שבועתו ואכל מהפת, כי "פת של שעורים" קאמר בשבועתו, שנמצא דשבועתיה דכיר ליה, שהוא זכר שהוא נשבע שלא יאכל, אך

מיוחד לשוגג. אבל כאן כשהתורה פוטרת את השוגג במקרה של אונס היא פוטרת אותו לגמרי גם מקרבן וגם מעונש. תוס' ד"ה אמת.

132. רש"י. והרמב"ן מפרש שרבי אלעזר סובר שהברייתא אף היא סוברת שאין העלם חפץ בלא העלם שבועה, וכוננת הברייתא שחייבים רק על העלם שבועה בלבד ולא על העלם שבועה וחפץ ביחד.

ורבא שנסתפק לקמן בדין זה אינו אליבא דרבי אלעזר, שהרי לשיטתו הברייתא מדברת על כך בפירוש, אלא אליבא דרב יוסף שמפרש את הברייתא כפשוטה שממעטת רק העלם חפץ בלא העלם שבועה.

שהוא פטור מקרבן ואינו צריך לכתוב על פנקס להביא חטאת שמנה כשיבנה בית המקדש, אלא שגם אין עליו שום עונש. כמבואר בנדרים [כה בן שהברייתא אומרת "כשם שנדרי שגגות מותרים כך שבועות שגגות מותרות" ומפרשת הגמרא ששבועות שגגות הן כגון המעשה של רב כהנא ורב אסי שבסוגיין, משמע שהוא מותר לגמרי.

והקשו תוס': למה לא צריך שני פסוקים, אחד לפטור מקרבן ואחד מעונש, כמו לגבי שבועה לבטל את המצוה שמצריכה הגמרא בנדרים [יז א] שני פסוקים אחד לפטור ממלקות והשני לפוטרו מקרבן?

ותירצו ששם צריך פסוק מיוחד למזיד ופסוק

פת של **שעורים היא, ואכלה**. (133) ונמצא **דשבועתיה דכיר ליה**, הוא זוכר את השבועה על כל פרטיה, ורק **חפצא הוא דלא ידע ליה**, שטעה בחפץ.

והרי יש לנו אופן של העלם חפץ בלא העלם שבועה, שעליו מתכוונת הברייתא שהוא פטור!?

אמר ליה אביי: עדיין העלם שבועה הוא, שאמנם הוא זוכר את שבועתו, אך **כלום מחייבת ליה קרבן אלא אמאי דתפיס בידיה** כשאנו באים לחייבו קרבן איננו מתייחסים אלא עד כמה השבועה נוגעת לחפץ הזה שעליו הוא עבר על שבועתו, ואם כן **העלם שבועה הוא**. שביחס לפת הזו שאכל, הוא סבור שלא נשבע עליה כלל!?

לישנא אחרינא: **אמר ליה אביי לרב יוסף**: **סוף סוף, קרבן דקא מייטי עלה דהאי פת** שאכל, **מיהת העלם שבועה הוא**. שלגבי אותו הפת הוא טועה בעצם השבועה, שהוא סבור שהיא פת של שעורין ולא עליה הוא נשבע!?! [ההבדל בין שתי הלשונות הוא רק בסיגנון ולא בתוכן].

ורבי יוסף אמר לך: **כיון דכי ידע ליה אילו היה יודע שפת זה דחטיין הוא הוה פריש מיניה**. נמצא שסיבת טעותו היא מחמת החפץ. **הרי העלם חפץ הוא**.

בעא מיניה רבא מרב נחמן [לפי רב יוסף, ששייך העלם חפץ בלא העלם שבועה]:

מי שהיה **העלם זה וזה בידו**, שנעלמו ממנו שניהם גם החפץ וגם השבועה, ששכח

שנשבע על פת חטיין, וגם טעה וחשב שהיא של שעורין, מהו? האם יש לחייבו קרבן מצד העלם השבועה, או לפוטרו מצד העלם החפץ?

אמר ליה רב נחמן: **הרי העלם שבועה בידו, וחייב**.

ומקשינן: **אדרבה, הרי העלם חפץ בידו, ודין הוא שיהא פטור!?**

אמר רב אשי: **חזינן — אי מחמת שבועה קא פריש**, שעל ידי שהזכירו לו את השבועה הוא פרש מלאכול את הפת, **הרי העלם שבועה בידו**, שהתברר שכל שגגתו היתה מחמת שכחת השבועה, **וחייב. ואי מחמת חפץ קא פריש**, שעל ידי שאמרו לו שפת זו של חטיין היא פרש מלאוכלה, **הרי העלם חפץ בידו**. שמוכח כי שגגתו היתה מחמת הטעות בנוגע לפת, **ופטור**.

אמר ליה רבינא לרב אשי: **כלום פריש מחמת הזכרת השבועה אלא משום שעל ידי זה שם לבו לחפץ שהוא פת של חטיין**. שאחרת, מדוע מזכירים לו עתה את השבועה. וכמו כן, **כלום פריש מחמת שאמרו לו על החפץ שהוא פת של חטיין, אלא משום שעל ידי כן נזכר מהשבועה**. שהוא מבין שלכן מעירים לו על מהות הפת.

נמצא שתמיד הוא פורש מחמת שהוא נזכר משניהם יחד!?

אלא, לא שניא! בין כך ובין כך הוא פטור, משום שיש כאן גם העלם חפץ, והתורה לא חייבה קרבן אלא רק בהעלם שבועה בלבד.

בעא מיניה רבא מרב נחמן [הקשה לו]:

ב-כ איזו היא [איך יתכן] שגגת ביטוי לשעבר שיתחייב עליה קרבן?

והרי ממה נפשך, אי דידע בשעה שנשבע על העבר שהוא משקר, מזיד הוא ואינו מביא קרבן.

ואי דלא ידע שהוא משקר, אלא חושב שזו האמת, אנוס הוא, ואנוס פטור מן הקרבן, שנאמר "האדם בשבועה" [ואם הוא שוגג בכך שאינו יודע כלל שאסור לישבע על שקר, אין לך אנוס גדול מזה]! (134)

[בשלמא בשבועה להבא, יתכן שוגג, שהרי בשעת השבועה דעתו מיושבת עליו, ונקרא "האדם בשבועה", ורק לאחר מכן הוא שכח שנשבע ועבר על שבועתו].

אמר ליה רב נחמן: יתכן שגגת שבועת ביטוי

לשעבר, כאומר בשעה שנשבע על העבר בשקר: יודע אני ששבועה זו אסורה [ויודע אני ששבועתי היא לשקר], אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן במקרה של שוגג, או לאו. ואף זה נקרא שוגג, כיון שחסרה לו ידיעת כל פרטי חומר האיסור, שאינו יודע שחייבים להביא קרבן על עשיית דבר זה אפילו עשאו בשוגג.

ומבאר הגמרא: במאן, לפי איזה תנא אמר רב נחמן, שדי בשגגה שכזאת להיחשב שוגג? — כמונבז, דאמר במסכת שבת [סט א] לענין שאר חיוב חטאת שגגת קרבן בלבד שמה שגגה. ואפילו הוא מזיד, שיודע שהדבר אסור בלאו וחייבים עליו כרת, כיון שהוא אינו יודע את חיוב הקרבן במקרה של שוגג, הוא נקרא שוגג, כיון שאינו יודע את חומר האיסור.

והרי אין הלכה כמונבז. ועדיין יקשה לפי רבנן שנחלקו על מונבז וסוברים שגגת

יודע שהשבועה אסורה באיסור לאו אלא הוא סובר שאסורה רק באיסור עשה, ובשגגה כזאת גם רבנן מודים שהוא נקרא שוגג. ומאידך אין כאן חסרון של "האדם בשבועה" כיון שהוא יודע שהדבר אסור. תוס' ד"ה אפילו.

והרמב"ן הביא בשם הרשב"ם שהוא חולק בכלל על רש"י, שאי ידיעת האיסור אין בה חסרון כלל של "האדם בשבועה", אלא דינו כאומר מותר שבכל התורה, שהוא שוגג ולא אנוס, ורק כשהוא טועה שהוא חושב שנשבע על אמת הוא פטור בגלל "האדם בשבועה".

וכתב עוד שאפשר לומר שגם סוגייתנו סוברת כן, ורבא לא הקשה על רב נחמן כיצד יתכן שבועת ביטוי לשעבר [שהרי יתכן באופן שאינו יודע כלל את האיסור] אלא שאל לו האם יתחייב

בהעלם חפץ. אבל בשאר איסורים היה חייב באופן כזה, ואף שהוא "מתעסק" בשל היתר, מכל מקום כיון שהוא נהנה, הרי זה כמתעסק בחלבים ועריות שהוא חייב מפני שהוא נהנה. מצפה איתן.

134. רש"י בשבת [סט ב] ד"ה אבל. במסכת שבת [שם] יש סוגיא דומה לשלנו, אך לפי גירסא אחת שם מסקנת הסוגיא שונה, שרק לפי מונבז די בשגגת קרבן בלבד לענין שבועת ביטוי כמו בכל החטאות, אך לפי רבנן דין שבועת ביטוי אינו שונה מכל התורה כולה ששגגת קרבן לא הוי שגגה. והביאו תוס' כאן שהרשב"ם מבאר שלפי רבנן, השגגה בשבועת ביטוי היא בכך שאינו